

„– Segítség! El vagyok temetve!!!

– De milyen rosszul! (mondja az arrajáró, és dögöl egyet a földön)”

Ez a vicc jutott eszembe a csepeli hajléktalan ügy kapcsán. Merthogy végülis ez a szerencsétlen tehet az egészről, minek kellett neki kiásnia magát? Végre az utca-átnevezéseken kívül valami érdemi is történt a fővárosban: rend van az aluljárókban, nem kell kerülgetnünk a földön fekvőnket, nem nyúlják le az aprónkat. És főleg: nem kell nap-mint nap szembesülnünk azzal, hogy nem jól van ez így, kérem, így élnek emberek, és nem is kevesen. Végre rend lett, nem kell a lelkifurdalástól tartani, és anélkül is lehetünk jobbérzésűek, hogy ezt az aprónk bánná. És akkor jön ez itt ezzel, hogy kiássa magát, és kiderül, hogy attól, hogy már nem szembesülünk mindennap, még vannak hajléktalanok, és ráadásul szörnyű saját törvények között, és hogy párszáz méterre a legális országunktól élve temetnek el embereket pártízezer forint miatt. És hajléktalan öl hajléktalant, de a pártízezer forint is az uzsorásé lesz. Ezt tudjuk meg ettől a nincstelen Houdini epigontól. Aki ráadásul erdélyi. Hát kellett ez nekünk? Maradt volna otthon.

2011. augusztus

Kincses Gyula